

Denne Bevilling skulde navnlig benyttes til Fribefordring ved Udstationering og Indkaldelse af Hærens Heste, og den skulde især anvendes til de Foderværter, der boede i en vis Afstand fra vedkommende Garnisonsby. En saadan Bevilling var der ingen i Finansudvalget, som havde noget imod, og den blev derfor ogsaa vedtagen, skønt jeg for min Del var ganske paa det rene med, at med Hensyn til selve Spørgsmaalet vilde denne Bevilling være ganske betydningsløs. Det har ogsaa vist sig at være Tilfældet; Forholdene have ikke bedret sig i mindste Maade, fordi vi fik denne Sum. Jeg skal nu oplyse, at da vi havde Samraad med den højtærede Forsvarsminister — det var før Jul —, blev det oplyst af Ministeren, at der i Øjeblikket ved Afdelingerne stod ikke mindre end 70 Heste, som man ikke har kunnet faa udstationerede paa Grund af, at der ikke har været Foderværter nok; altsaa, der staar i Øjeblikket mange overtallige Heste ved Afdelingerne, og det er klart, at det betyder et ret betydeligt Tab for Statskassen. Jeg har ogsaa den Opfattelse, at den højtærede Minister godt er klar over, at saaledes som det gaar og nu har gaaet i to Aar, kan det absolut ikke blive ved at gaa.

Men jeg vil sige, at hidtil har den højtærede Minister ikke været heldig med Hensyn til Valget af de Veje, han har villet gaa, og jeg haaber, at den højtærede Minister maa blive mere heldig i Fremtiden. Jeg skal saaledes oplyse, hvad den højtærede Minister har ment at ville gøre i Aar udover den Bevilling til Fribefordring, som vi fik i Fjor. I Bemærkningerne til Finanslovsforslaget Sp. 1415—16 er der gjort Rede for en Indtægtsnedgang paa 3,500 Kr. Denne Indtægtsnedgang hidrører fra, at det Beløb, som forventes at ville indgaa ved Salg af udrangerede Heste, nedsættes med denne Sum. Denne Nedsættelse foreslaas for at lette Foderværterne Adgangen til efter en vis Aarrække at faa Ejendomsret til de udstationerede Heste. Det har nemlig været saaledes siden 1906, at naar en Fodervært havde haft en og samme Hest i mindst 8 Aar, havde han Ret til at faa denne Hest overdraget for den Sum, den vedkommende Hest var vurderet til, ganske vist med den Forpligtelse, at han ikke senere maatte sælge eller afhænde Hesten. Disse Regler er det nu Meningens af forandre saaledes, at de 8 Aar nedsættes til 6 Aar, samt at Hesten dernæst overdrages Foderværten ganske gratis. Jeg maa hertil sige, at den Vej,

Ministeren her har antydnet, er i højeste Grad utiltalende, ja, den forekommer mig at være ganske umulig, og jeg maa paa det indstændigste fraraade Ministeren at gaa den Vej. Thi en saadan Fremgangsmaade vil blive i højeste Grad uretfærdig, idet man næsten kan kalde det det rene Lotterispil. Man maa nemlig lægge Mærke til, at Hestenes Værdi, naar de kasseres, er i højeste Grad forskellig. Der kan godt være en Hest, der har en Værdi af 400—500 Kr., men der kan være en anden Hest, som næsten ikke har mere Værdi end en Hund. Altsaa, en Mand kan faa en Foræring paa flere Hundrede Kroner, og en anden faar ingenting. Det bliver, som sagt, det rene Lotterispil, og det forekommer mig, at saaledes kan og bør Staten ikke optræde, og jeg haaber heller ikke, at Ministeren vil gaa den Vej. Jeg har i den sidste Tid lagt Mærke til, at der i adskillige Blade har været antydnet, at man i Krigsministeriet for Tiden er stærkt optagen af dette Spørgsmaal, og for en Tid siden læste jeg en lille Artikel i „Randers Venstreblad“, hvori det blev omtalt, at man for Tiden i Ministeriet foretog Beregninger, hvis Hensigt var at finde en ny Udstationeringsmetode for Rytteriets Remonter. Den nye Metode skulde gaa ud paa, at Foderværterne slet ingen Foderpenge eller Vederlag skulde have, men saa skulde Hestene efter 5—6 Aars Forløb skænktes Foderværterne som Ejendom, kun med den Indskrænkning, at Hestene endnu i to Aar skulde staa til Raadighed i Tilfælde af Mobilisering. Jeg maa sige, jeg blev noget overrasket ved i et Blad at se en saa urimelig Tanke fremsat, og jeg var egentlig straks paa det rene med, at det kunde sikkert ikke være muligt, og jeg vil foreløbig vægre mig ved at tro, at den højtærede Minister overhovedet har kunnet laane Øre til en saa umulig Tanke.

Jeg skal slutte mine Udtalelser angaaende denne Sag med at sige til den højtærede Forsvarsminister, at jeg tror, det er rigtigst at kaste alle disse Lapperier over Bord, thi de hjælpe ikke og føre ikke til Maalet. Den højtærede Minister har allerede prøvet flere Veje, men der er kun een Vej, hvorved man kan raade Bod paa disse uheldige Forhold og naa et tilfredsstillende Resultat, og det er at give et ordentligt og passende dagligt Vederlag til Foderværterne. Forholdet er ogsaa det, at naar Staten giver Foderværterne en ordentlig og forsvarlig Betaling, kan den til Gengæld forlange en ordentlig Behandling af Hestene, og saa kan man faa gode Foderværter, men ellers faar man det ikke.